

Bir Yol İşçisiyim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Mart 2019

Sus'ların gizeminde saklı bir nehirim; sanrıların yükü iken sevinmeye hasret gölgemde konuşlu yalnızlığın da ıssız sıradanlığında bir beyit olmaya ant içiyorum.

Mevsimde nöbet değişimi ve şahikaların dansı.

Albenisi olan bir özlem benimki ve firarı yalnızlığın küllerinde dirilen yeni acılar kadar sıra dışı olma ümidine yenik düşen zamirlerin tebessümünde saklı her ayrıntı.

Misafır geldiğim terane ve hezimete uğradığım...

Bir yol işçisiyim aslında kaza kaza bitmeyen yolların tozunu attığım ve aşk işçisi söylemler pazarlanırken kovuğunda ağaçların içimdeki yanığı örtüyorum.

Siyahî bir bulut esir ediyor yağmuru; yağmurun fısıltılarına karışıyorum ve ayrışan insanları gözlemliyorum her çatışmada doğacak ölümle ölecek doğruları eşleştiriyorum.

Kement attığım her acıya talip oysa Yaratan ve koşutlarında ömrün sızan isyanı sonlandırmak adına evrenden özür diliyorum insanlık adına.

Y/andığım aşikâr.

Aştığım yalan.

Yalanladığım belki de tek gerçek.

Her fermuarı çektiğimde sıkışan sözcüklerim var ve her devrilen hecede koruk düşlerim benlik bir mizaçla uzağında durduğum insanlar var şeytana tapan aksi silüetlerin can pazarında canlar doğradığı ve doğmayan masumiyet.

Kanayan coğrafyaların kanayan çocukları.

Mevsime dönük yüzüm ve bahar esefle kınıyor insanlığı. Bahar güneşini de küstüren ve zanları kirli ruhlarında büyütüp besleyen.

Şarkılar ölüyor zira şarkıdan ziyade bir ağıt içimizin ahkâmlarında can çekişen şiirlerin nasırına basan bir

zihniyet ile kurcalanıyor içimizin kaosu.

Daha da büyüyor belirsizlik ve daha küçülüyor haysiyet ve onur.

Kibirli bir doğası var kimi mizacın yanına yaklaşılamazken ben sadece seyrediyorum ve seğirtiyor içimin mahzeninde cüceler.

Soytarı sitemlerin bahtiyar taraftarları.

Kölesi olduğumuz nefse değil darbe indirmek bilakis körüklemek hazin sonu.

Umudumla çıktığım yolda...

Rast geldiğim iki çocuğu sezdirmeden izliyorum.

İçimdeki Arap atı hızlanıyor ve deli gibi soluyorum zehirli havayı. Çocuklar hala yanı başımda ve soğuğa aldırış etmemişçesine giyindikleri o incecik giysilerle ben üşüyorum. Doğasında şehrin uhrevi duygular salınmakta ve aşkı söndüren bir bulut göz kırpmıyor.

Ellerinde üç beş renkli kalem belli ki eve ekmek götürecekler o kalemleri satıp lakin çocuk neşeleri her şeyi görmezden geliyor. Çöktükleri duvarın dibinde karalıyorlar duvarı, satmak için ellerinde taşıdıkları kalemlerle resimler çiziyorlar.

Rengim yok an itibarıyla.

Cinsiyetim de yok.

Sadece ruhum taşıyor bedenimden.

Yüreğin atışları hızlanıyor, hava gitgide kararıyor. Elimde olmayan bir torbanın içi dolmadan ben eve gitmeyi düşünmezken fark etmeden uzaklaşıyorum.

Kalemlerin rengi aklımda ve çocukların kirli saçlarında dahi sönmemiş bir güneş yine akşama ihanet ediyor aslında biziz ihanet eden: birbirimize ama öncelikle çocuklara.

Arkama dönüp bakıyorum. Çocuklar sırta kadem basmışlar.

Önceliğim hangi duygu diye düşünürken dalgın dalgın yürüyorum. Bir adam çarpıyor omzuma derken bir kadın ve içimde yaktığım ağıtları duymuyor hiç biri ki duymaları ya da görmeleri neyi değiştirecek ki?

Be değişsem bile değiştiremediğim gidişat.

Ben sussam bile susmayan iç sesim.

Ben gülsem bile somurtan melekler.

Melekler somurtsa bile aldırış etmeyen bizler.

Biz yaşasak bile yaşatmadığımız değerler ve hayatlarını çaldığımız çocuklar ve masumiyet.

Anne baba olmanın bir vasfı var ya da yok, demenin ötesinde çocuk olmanın nesi günah ya da ayıp?

Ne zamanki başımıza taş yağacak...

Yağmur çiselemeye başlıyor ve kapüşonumu geçiriyorum başıma ve dalgın dalgın yürüyorum ta ki bir araba deli gibi korna çalana dek.

Ölmek güzel olabilirdi de hani.

Ölen güzelliklerin yasını tutmaktansa benim yasımı tutmayacağını bildiğim insanların umurunda değil iken hiçbir şey.